

Zilah, 1900. február 11. – Budapest, 1983. december 3.

Apja pénzügyi tisztviselő volt. Az első világháborúban katonai szolgálatot teljesített, őrmesteri rangot ért el. Leszerelése után Sopronban a Bányászati és Erdészeti Főiskolán bányamérnöki végzettséget szerzett. 1922-től a Hungária Kőszénbánya környei bányaüzeménél főmérnök volt, majd 1936-tól 1945-ig a Magyar Bauxitbánya Rt. főmérnöke. 1942-ben a pilisszentiváni és nagykovácsi bányák alapító részvényese és az államosításig jogutód bányatulajdonosa volt. 1948-ban a Dorogi Szénbányák Nemzeti Vállalat vezetőjének nevezték ki. 1947-ben az MKP tagja lett, országgyűlési képviselőnek javasolták, de munkájára való hivatkozással azt elutasított, átigazolták az MDP-be. 1950. decemberben bányaipari miniszterhelyettesnek, a bánya- és energiaügyi miniszter első helyettesének javasolták, 1951 és 1955 között a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium, majd a Nehézipari Minisztérium főosztályvezetője, majd a Bányászati Kutató Intézet igazgatója nyugalomba vonulásáig. Találmányaiért 1951-ben Kossuth-díjat kapott.